

Visita a Jean Pierre

FEBRER DE 1995. NÚM 14

REVISTA DEL CENTRE DE LECTURA DE REUS

11

...altres àmbits

"Jo sóc un orfe de la civilització tecnològica" (Graffiti d'una estació de metro d'Estocolm).

Quan vaig arribar a l'edifici on vivia Jean Pierre ja era de nit. Als països nòrdics, la fosca et sorprèn molt aviat a l'hivern. Potser per això tothom va pel carrer callat i deprimat. Potser també per això la gent es queda clavada a casa, perquè l'hivern dura més i és més dur. Aquí -tret de l'estiu- la vida es torna més introspectiva, més interior que en cap altra estació. La llar esdevé refugi obligatori per a la majoria dels éssers.

Jean Pierre era un francès que s'havia instal·lat a Estocolm després de separar-se de la seva dona sueca. A Suècia la gent es casa no per formar una llar i una família, sinó simplement per separar-se. Fa la impressió que el país és fet perquè la gent visqui aïlladament, solitàriament. I Jean Pierre no era una excepció de la regla: després de divorciar-se esdevingué una ànima solitària i vagabunda.

Quan el vaig conèixer en un restaurant vegetarià del cas antic de la ciutat em va semblar veure en ell les reencarnacions de Jesucrist: alt, prim, d'ulls blaus i un cabell ros que gairebé li fregava les espatlles. Duia una gavardina gris i una bufanda marró arrugades. Quan li vaig demanar per què no es planxava la roba em va dir que els esnobs com ell no tenien temps per a aquella mena d'absurditats. Per ell el més important a la vida era parlar de filosofia i art i vagar pels carrers de la ciutat.

L'edifici on vivia era vell, tan vell que l'ajuntament l'havia posat a la llista dels que calia enderrocar. La majoria dels inquilins no pagaven el lloguer per insolvència. Potser per això es decidí a enderrocar els edificis vells de la ciutat i aixecar-ne altres al seu lloc de més moderns i millor equipats, i obligar els llogaters que paguessin o se n'anessin. Jean Pierre era dels que no pagava ni un cèntim de lloguer.

Vaig arribar a la planta on vivia, la segona. A la porta hi havia un rètol que deia: "Jean Pierre Brouha. Esnob i model". La porta era mig oberta. Quan la vaig empènyer vaig sentir una veu suau que des de l'interior m'ordenava de tancar-la darrera meu. Suaument vaig obeir i em vaig endinsar en una mena de vestibul il·luminat per un petit llum que penjava d'un sostre esquerdat. Em vaig treure les sabates i les vaig deixar en unes prestatgeries negres on hi havia unes espartenyas i unes botes de goma, brutes i desfigurades. A la dreta, un rètol enganxat a la porta anunciava el WC. Les parets estaven tan arrugades que semblaven a punt de caure. Una cortina separava el vestibul de l'habitació on hi havia Jean Pierre. L'habitació era una sala bastant gran, una rèplica exacta d'una sabateria tradicional, amb les parets cober-

SAÏD TRIBACK
PROFESSOR D'IDIOMES

tes de pòsters de músics, escriptors, actors, gurús espirituals, dones nues i fins i tot futbolistes famosos i semi-famosos. Enmig hi havia Jean Pierre, estirat sobre una manta gruixuda amb un pantaló de xandall negre i una samarreta blanca. "Estic en una sessió de meditació astral", em va dir en sentir-me i sense obrir els ulls. De sobte em vaig adonar de la inoportunitat de la meua visita. Em sentia incòmode i molest. Una mica nerviós, vaig buscar un lloc prop de la biblioteca i vaig seure al terra. No hi havia cap cadira. Tampoc vaig veure cap taula. Amb tot, la petita biblioteca els prestatges de la qual es corbaven amb el pes d'uns llibres coberts de pols i teranyines oferia la gamma més completa del saber esotèric: tractats d'astrologia, manuals de cartomància, medicines alternatives, regressions astrals, màgia, bruixeria, xamanisme, parapsicologia, profecies sobre el proper mil·lenni... Al peu una capsa de cartró feia de guardarobes. En cada angle de la sala uns focus revestits de coure enviaven una llum tènue que convergia en el cos estirat. Un pòster gegant representant Buda en postura de lotus concentrava el somriure en la cara irònica d'Allen Ginsberg barbut i escabellat. Tot feia olor d'encens i fusta de pi cremada. Tota l'atmosfera sonava a intimitat, somni i solitud.

Mentre la meua imaginació corria em van arribar les paraules de Jean Pierre, tan clares i nítides que el seu eco ressona encara en la meua ment com si les estés escoltant ara mateix: "El somni i la fantasia són les millors armes per combatre el progrés i la tecnologia deshumanitzadores. Prepara't ja per als propers mil·lennis!". Quan em vaig acomiadar de Jean Pierre i de la seva habitació màgica per tornar a casa, la neu ja havia envaït els carrers de la ciutat. •

e

I somni i la fantasia són les
millors armes per combatre el
progrés i la tecnologia
deshumanitzadores